

บทที่ 1

บทนำ

ที่มาและความสำคัญของการศึกษาวิจัย

ภาพยนตร์เปรียบเสมือนประตูพาผู้รับชมเข้าไปสู่อีกโลกหนึ่ง ซึ่งอยู่เหนือจินตนาการของผู้รับชม ตั้งแต่ เครื่องกลไกชนิดหนึ่งของโทมัส อัลวา เอดิสัน นักประดิษฐ์ชาวอเมริกัน ที่เรียกว่า เครื่องคิเนโตสโคป (Kinetoscope) เมื่อประมาณปี พ.ศ. 2432 จนมาถึงเทคโนโลยีล่าสุด วิวัฒนาการของภาพยนตร์ได้มีการพัฒนา เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ทั้งด้านเทคโนโลยีการผลิต เช่น กล้อง ไมโครโฟน อุปกรณ์ไฟ เครื่องตัดต่อการใช้คอมพิวเตอร์เข้ามาช่วยในการผลิตภาพยนตร์ เป็นต้น และเทคโนโลยีการฉาย ทั้ง เครื่องฉายระบบดิจิทัล และระบบเสียงที่สมจริง ทำให้ภาพยนตร์มีความสมจริงมากกว่าในอดีต และทำให้ผู้สร้างภาพยนตร์สามารถถ่ายทอดเรื่องราวที่ต้องการให้ผู้รับชมได้ อย่างครบถ้วน

นอกเหนือจากเทคโนโลยีการถ่ายทำ และการฉายภาพยนตร์แล้ว พฤติกรรมการชมภาพยนตร์เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์มีความสมจริงมากกว่าสื่ออื่น ๆ ลักษณะห้องฉายที่ปิดมิด ทำให้ผู้ชมภาพยนตร์มีความสนใจสื่อภาพยนตร์เพียงอย่างเดียว ซึ่งแตกต่างจากสื่อโทรทัศน์ สื่อวิทยุ และสื่อสิ่งพิมพ์ ซึ่งมีการรบกวนจากสภาพแวดล้อม และชีวิตประจำวัน

ไม่เพียงแต่การพัฒนาทางเทคโนโลยีที่กล่าวข้างต้น แนวคิดทางการผลิตภาพยนตร์ได้มีการเปลี่ยนแปลงไป สถานภาพของภาพยนตร์เปลี่ยนจากการผลิตเพื่อคุณค่าทางศิลปะ เป็นการผลิตเพื่อธุรกิจ เนื่องจากปัจจุบันภาพยนตร์มีลักษณะเป็นสินค้า และมีการซื้อขายโดยมีการคำนึงถึงกำไรขาดทุนในการผลิต ดังนั้น ภาพยนตร์จึงกลายเป็นศิลปะที่ตอบสนองตามความต้องการของนายทุนและผู้บริโภค และเมื่อมีการผลิตมากขึ้น ภาพยนตร์จึงเปลี่ยนจากการสร้างสรรค์ทางศิลปะเป็นการผลิตแบบอุตสาหกรรม ดังเช่น การผลิตภาพยนตร์ในประเทศสหรัฐอเมริกา (ปีทอมวดี จารูว, 2547, น. 338-339) ลักษณะเนื้อหาของภาพยนตร์จึงเปลี่ยนแปลงไป เพื่อตอบสนองความต้องการของตลาดผู้บริโภค มากกว่าจะเป็นการจรรโลงจิตใจให้เกิดคุณค่าทางศิลปะตามแนวความคิดดั้งเดิม

ด้วยเหตุที่ภาพยนตร์มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเทคโนโลยี ซึ่งทำให้สื่อภาพยนตร์มีความสมจริงมากขึ้น และการเปลี่ยนแปลงทางด้านแนวคิดทางการผลิต ซึ่งทำให้สื่อภาพยนตร์ถูกรอบงำจากภาคธุรกิจมากขึ้น สื่อภาพยนตร์จึงถูกมองว่าเป็นสื่อที่ควรมีการควบคุมเนื้อหาว่า

เหมาะสม หรือไม่ มากน้อยเพียงใด ซึ่งลักษณะการควบคุมสื่อภาพยนตร์ที่ใช้กัน ได้แก่ การตรวจพิจารณาก่อนฉาย และ การจัดระดับภาพยนตร์

สำหรับประเทศไทย การควบคุมเนื้อหาของภาพยนตร์ใช้วิธีการควบคุมจากรัฐ โดยการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ซึ่งเป็นกระบวนการตรวจสอบเนื้อหาของภาพยนตร์ให้อยู่ในกรอบที่กำหนดก่อนที่จะได้รับอนุญาตให้ฉายในโรงภาพยนตร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันมิให้บุคคลลอกเลียนแบบ และเพื่อป้องกันเนื้อหาที่มีลักษณะโน้มนำไปในทางชั่วร้าย หรือส่งเสริมให้เกิดอาชญากรรม หรือชักจูงให้ผู้ชมนิยมชมชอบ นำไปเป็นแบบอย่างในการประพฤติชั่ว หรือเนื้อหาประเภทที่ทำให้เกิดการเสื่อมเสียทางศีลธรรม และวัฒนธรรมอันดี และอาจเป็นมูลเหตุของความไม่สงบเรียบร้อยในสังคม นอกจากนี้ ยังรวมถึงเรื่องความสงบเรียบร้อยของประเทศ หลีกเลียงเนื้อหาที่อาจก่อให้เกิดการดูหมิ่นต่อรัฐ หรือพนักงานของรัฐ หรือก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างประเทศ หรือระหว่างเชื้อชาติ (อิทธิพล ยินดี และ ชวรัตน์ เชิดชัย, 2541, น. 621-622)

การตรวจภาพยนตร์นี้ได้มีการริเริ่มจากทางฝ่ายราชการ โดยมีหลักฐานว่าการตรวจสอบภาพยนตร์นี้เริ่มต้นตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2465 โดยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตั้งคณะกรรมการพิเศษขึ้น เพื่อให้เป็นผู้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์ โดยภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกที่ได้รับการตรวจพิจารณาคือภาพยนตร์ เรื่อง “นางสาวสุวรรณ” และปรากฏว่า ฉากประหารชีวิตในภาพยนตร์นี้ถูกตัดออก เนื่องจากฉากนี้ก่อให้เกิดความหวาดเสียวแก่ผู้ชม จนถึงปี พ.ศ. 2473 ได้มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์ฉบับแรกขึ้น ได้แก่ พระราชบัญญัติภาพยนตร์ โดยมีสาระสำคัญในมาตรา 4 ได้แก่ การห้ามทำ หรือฉาย หรือแสดง ณ สถานที่มหรสพ ซึ่งภาพยนตร์อันประกอบด้วยลักษณะฝ่าฝืน หรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี หลังจากการเปลี่ยนแปลงการปกครอง ได้มีแก้ไขพระราชบัญญัติภาพยนตร์ ซึ่งเกิดขึ้นในปี พ.ศ. 2479 แต่สาระสำคัญก็ยังคงเหมือนกับพระราชบัญญัติฉบับแรก (อิทธิพล ยินดี และ ชวรัตน์ เชิดชัย, 2541, น. 625-626)

จนถึงปี 2515 ได้มีประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 205 ซึ่งให้อำนาจกรมตำรวจเข้ารับผิดชอบดำเนินการเกี่ยวกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ ซึ่งแบ่งหน่วยงานออกเป็น 2 หน่วย ได้แก่ สภาพิจารณาภาพยนตร์ และ เจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์ โดยเจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์มีอำนาจในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ก่อนออกฉาย และมีอำนาจยับยั้ง หรือยึดฟิล์มภาพยนตร์ขณะที่กำลังมีการฉายอยู่ได้ ส่วนสภาพิจารณาภาพยนตร์ทำหน้าที่กลั่นกรองการใช้ดุลพินิจและการตัดสินใจของเจ้าพนักงานผู้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์ว่ามีความเหมาะสมถูกต้องหรือไม่ (อิทธิพล ยินดี และ ชวรัตน์ เชิดชัย, 2541, น. 630-631)

ต่อมารัฐบาลเริ่มให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์มากขึ้น เนื่องจากนำภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายในเมืองไทยมากขึ้น ประกอบกับการเรียกร้องของผู้สร้างภาพยนตร์ของไทย ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของคณะกรรมการผู้พิจารณาภาพยนตร์หลายครั้ง โดยมีผู้แทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับภาพยนตร์ เช่น ผู้แทนคณะกรรมการกิจการวิทยุกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์แห่งชาติ กรมประชาสัมพันธ์ ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงวัฒนธรรม นักวิชาการด้านภาพยนตร์จากสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา อาจารย์จากสถาบันการศึกษาระดับประถมศึกษา หรือมัธยมศึกษา ผู้แทนสมาคมผู้ปกครองหรือผู้แทนผู้ปกครองนักเรียน ผู้แทนสมาคมสมาพันธ์ภาพยนตร์แห่งชาติ ผู้แทนสมาคมหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย เป็นต้น (สิริพร จิตรักรัทธิธรรม, 2550, น. 241-244)

ในกรณีนี้เนื้อหาของภาพยนตร์มีลักษณะเฉพาะ กฎหมายจะกำหนดให้เชิญตัวแทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในลักษณะเนื้อหาเฉพาะนั้น ๆ เข้ามาเป็นเจ้าพนักงานผู้พิจารณาเพิ่มเติม เช่น ภาพยนตร์ที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับนักเรียน นักศึกษา เด็กและเยาวชน ให้เชิญ ผู้แทนสำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ผู้แทนกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน กระทรวงยุติธรรม ผู้แทนสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็กและเยาวชน กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ภาพยนตร์ที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับศาสนา ให้เชิญ ผู้แทนสำนักพระพุทธรศาสนาแห่งชาติ ผู้แทนกรมการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม สภาผู้แทนราษฎร ผู้แทนผู้ทรงคุณวุฒิของผู้บังคับบัญชาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของคณะกรรมการผู้พิจารณาภาพยนตร์ และสภาพิจารณาภาพยนตร์ ให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม และยุคสมัยในปัจจุบัน โดยเปิดโอกาสให้บุคคลในสาขาวิชาชีพอื่น รวมถึงบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับวงการภาพยนตร์ เข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ นอกจากนั้น ในกรณีที่ภาพยนตร์ที่ตรวจพิจารณามีลักษณะพิเศษ จะมีการเพิ่มจำนวนผู้พิจารณาที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ เข้ามาร่วมตรวจพิจารณา เพื่อให้การตรวจพิจารณาภาพยนตร์มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ในส่วนของกระบวนการพิจารณา (สมาคมโฆษณาธุรกิจแห่งประเทศไทย, 2545, น. 210-213) ขั้นตอนแรกเป็นขั้นตอนการรับคำร้อง เจ้าของภาพยนตร์ขอให้ตรวจพิจารณาภาพยนตร์หรือภาพยนตร์โฆษณา หรือประกาศโฆษณา หลังจากนั้นจะเป็นขั้นตอนการตรวจพิจารณา โดยในทางปฏิบัติ คณะกรรมการตรวจพิจารณาภาพยนตร์จะเข้าชมภาพยนตร์ พร้อมกันในห้องฉายที่มีความจุประมาณ 30 ที่นั่ง มีระบบเสียงและเครื่องฉายที่ทันสมัย หลังจากนั้น กรรมการทุกท่านจะเข้าห้องพิจารณา โดยแต่ละคน จะแสดงความคิดเห็นจากภาพยนตร์ที่ได้รับชมว่า เนื้อหาที่เป็นทั้ง

ภาพ และเสียง มีความเหมาะสมหรือไม่ มากน้อยเพียงใด และจะลงมติพร้อมกัน โดยมี กรรมการ และเลขานุการทำการจดบันทึกรายงานการประชุม และเมื่อกรรมการทุกท่านลงนามในรายงาน การประชุม ถือว่าสิ้นสุดการพิจารณา หากไม่มีสิ่งใดขัดต่อศีลธรรมและความสงบเรียบร้อยตาม กฎหมายก็จะอนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ได้ ถ้ามีภาพยนตร์บางตอนหรือทั้งเรื่องขัดต่อกฎหมาย ดังกล่าว เจ้าหน้าที่จะแจ้งให้ทราบว่าจะตัดตอนใด แก่ไขตอนใด เสียก่อน จึงจะอนุญาตได้ หรือจะ ห้ามฉายทั้งเรื่อง ถ้าเจ้าของภาพยนตร์ยินยอมแก้ไขหรือให้ตัดตอนที่ขัดต่อกฎหมายออกแล้วก็จะ ได้รับอนุญาตให้ฉายภาพยนตร์ได้

หลังจากได้รับคำสั่งจากคณะกรรมการผู้พิจารณาภาพยนตร์ หากเจ้าของภาพยนตร์ เห็นว่าภาพยนตร์ของตนไม่ควรถูกสั่งตัดตอน แก้ไขหรือสั่งห้ามฉาย ก็มีสิทธิที่จะยื่นอุทธรณ์คัดค้าน คำสั่งนั้นต่อ “คณะกรรมการสภาพิจารณาภาพยนตร์” โดยให้ถือว่าคำสั่งของคณะกรรมการสภา พิจารณาภาพยนตร์ ถือเป็นเด็ดขาดถึงที่สุด

โดยแนวทางการตรวจพิจารณาของคณะกรรมการผู้พิจารณาภาพยนตร์ นั้น ยึดถือจาก นโยบายของการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ของกระทรวงมหาดไทย และ นโยบายของกองบัญชาการ ตำรวจสอบสวนกลาง โดยแนวทางของกระทรวงมหาดไทย จะระบุถึงภาพยนตร์ที่ควรห้ามเผยแพร่ ได้แก่ การลบหลู่ปูชนียวัตถุ วิธีการของผู้ร้ายที่กระทำการประทุษกรรม ประวัตติของผู้ร้ายที่ลือชื่อ การฆาตกรรมอันน่าสยดสยอง การกระทำอันทารุณต่อบุคคลหรือสัตว์ เรื่องอันเกี่ยวกับการลามก อนาจาร การแสดงที่น่าจะก่อให้เกิดความบาดหมางระหว่างชาติ การแสดงซึ่งอาจก่อให้เกิดการดูหมิ่น ต่อรัฐ การแสดงที่เกี่ยวกับการเมือง เรื่องที่เห็นว่าจะเป็นตัวอย่างพหะนินสัยไม่ดีให้แก่บุคคล และล้อ หรือลบหลู่ราชานุกาภาพ ส่วนแนวทางของกองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง แบ่งแนวทางการ พิจารณาออกเป็น 4 ประเภทได้แก่ ประเภทผู้ก่ออาชกรรม ประเภททารุณหวาดเสียว ประเภทการเมือง และประเภทเสื่อมเสียศีลธรรม วัฒนธรรม

กฎหมายและระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับภาพยนตร์นี้ ใช้บังคับมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2473 โดยมีการแก้ไขเมื่อปี พ.ศ. 2515 และไม่มีมีการปรับปรุงแก้ไขอีกเลย จนถึงปัจจุบัน พระราชบัญญัติ ฉบับนี้ เป็นกฎหมายที่ถูกรื้อถอนหรือยกเลิกกันอย่างมากกว่าไม่เหมาะสมกับสภาวการณ์ที่สังคม พัฒนาเปลี่ยนแปลงก้าวหน้าไปเป็นอย่างยิ่ง (พยุงค์ศักดิ์ จันทรสุนทร, 2542, น. 15) โดยเฉพาะใน มาตรา 4 ซึ่งบัญญัติว่า

ท่านห้ามมิให้ทำหรือฉาย หรือแสดง ณ สถานที่มหรศพ ซึ่งภาพยนตร์หรือประกาศ กอปรด้วยลักษณะฝ่าฝืนหรืออาจฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดี ถึง แม้เพียงว่าการทำหรือฉายหรือการแสดงภาพยนตร์หรือประกาศนั้น ๆ น่าจะมีผลเช่น วนั้น ท่านก็ห้ามดุจกัน

ด้วยกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เคร่งครัดเช่นนี้ ผู้สร้างภาพยนตร์จึงมักหลีกเลี่ยงการสร้างภาพยนตร์ที่อาจฝ่าฝืนบทบัญญัติดังกล่าว ส่งผลให้อุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย ทั้งในส่วนของเนื้อหา รูปแบบการนำเสนอ และการดำเนินเรื่อง ไม่สามารถพัฒนาแข่งขันกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของต่างประเทศได้ (พยุงค์ศักดิ์ จันทรสุนทร, 2542, น. 15) โดยกฎหมายและข้อบังคับต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างภาพยนตร์เปรียบเสมือนกรอบสมมติที่กำหนดให้ผู้สร้างภาพยนตร์ไม่สามารถแสดงความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างเต็มที่ ส่งผลให้เกิดความซ้ำซากจำเจ ทั้งในส่วนของเนื้อหา และการนำเสนอของภาพยนตร์ไทย

นอกจากปัญหาข้างต้น ยังมีปัญหาอื่น ๆ ที่เกิดจากการตรวจภาพยนตร์ ได้แก่ ความแตกต่างของมาตรฐานการตรวจพิจารณาของเจ้าพนักงานผู้พิจารณาภาพยนตร์แต่ละชุด ความเข้มงวดที่แตกต่างกัน ระหว่างการตรวจภาพยนตร์ต่างประเทศและภาพยนตร์ไทย แนวการพิจารณาของเจ้าพนักงานพิจารณาภาพยนตร์ในการพิจารณาภาพยนตร์ซึ่งต้องคำนึงถึงผู้ชมภาพยนตร์ทุกระดับ ในทุกสภาพการชม และการเปลี่ยนแปลงของบริบทแวดล้อมของกฎหมายภาพยนตร์ ทั้งด้านวัฒนธรรม เทคโนโลยี และพัฒนาการของสื่ออื่น ๆ

ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย จึงมีความพยายามที่จะขอให้ยกเลิกหรือมีการปฏิรูปกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน โดยจุดเริ่มต้นของการเสนอขอปรับปรุงกฎหมายภาพยนตร์ได้แก่ การออกระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย เมื่อประมาณปี 2533 หลังจากนั้นได้มีความพยายามในการผลักดันให้มีการยกเลิกการเซ็นเซอร์ และใช้ระบบจัดระดับภาพยนตร์ (Movie Ratings) แทน รวมถึงให้มีการจัดตั้งสภาภาพยนตร์โดยกำหนดให้ภาคเอกชนเป็นผู้ดูแลกันเอง ดังเช่นปฏิบัติกันในต่างประเทศ

การควบคุมสื่อภาพยนตร์ของประเทศไทย จึงน่าจะมีการปรับเปลี่ยนให้มีความเหมาะสมและได้รับการยอมรับจากนานาประเทศ โดยในปัจจุบัน ประเทศส่วนใหญ่ใช้ระบบการจัดระดับภาพยนตร์ (Movie Ratings) ในการควบคุมสื่อภาพยนตร์แต่ละประเทศจะมีรูปแบบ และกระบวนการดำเนินงานในการจัดระดับภาพยนตร์ที่แตกต่างกัน หรือแม้แต่ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นต้นแบบของการจัดระดับภาพยนตร์ ก็ยังมีการพัฒนา ปรับปรุง เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมที่ได้เปลี่ยนแปลงไป

ดังนั้น จึงมีความสำคัญและมีความต้องการศึกษาถึงการจัดระดับภาพยนตร์ (Movie Ratings) รวมถึงปัญหาและอุปสรรคที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการนำระบบดังกล่าวมาใช้ในประเทศไทย โดยการศึกษาวเคราะห์จากข้อมูลเอกสาร ประกอบกับความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมภาพยนตร์ และสำรวจความคิดเห็นของประชาชนทั่วไปในเขต

กรุงเทพมหานคร เพื่อให้ข้อมูลและผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับภาพยนตร์ต่อไป

ปัญหาคำถามวิจัย

1. การจัดระดับภาพยนตร์ สำหรับประเทศไทยควรเป็นอย่างไร
2. ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อการจัดระดับภาพยนตร์ เป็นอย่างไร
3. ความคิดเห็นของประชาชนทั่วไปที่มีต่อการจัดระดับภาพยนตร์ เป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการจัดระดับภาพยนตร์ สำหรับประเทศไทย
2. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่มีต่อการจัดระดับภาพยนตร์
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของประชาชนทั่วไปที่มีต่อการจัดระดับภาพยนตร์

ขอบเขตของการศึกษา

งานวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นต่อการจัดระดับภาพยนตร์ สำหรับประเทศไทย” เป็นการศึกษาถึงความคิดเห็นต่อการจัดระดับภาพยนตร์ สำหรับประเทศไทย รวมถึง สภาพปัญหา และอุปสรรค ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น โดยการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร และข้อมูลจากเว็บไซต์ (Website) และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบกับความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ และความคิดเห็นของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ในช่วงเดือนมกราคม พ.ศ. 2549 ถึง เดือนธันวาคม พ.ศ. 2550

นิยามศัพท์ที่เกี่ยวข้อง

ภาพยนตร์ หมายถึง วัสดุบันทึกภาพ หรือภาพและเสียง ที่มีการแสดง การเล่าเรื่อง และตัวละคร ซึ่งนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องในโรงภาพยนตร์

โรงภาพยนตร์ หมายถึง สถานที่ใด ๆ ซึ่งจัดให้มีการฉายภาพยนตร์ ให้คนดูหรือฟัง โดยมีขอบเขตและสิ่งกำบัง ไม่ว่าจะโดยเก็บเงิน หรือไม่เก็บก็ตาม

การจัดระดับภาพยนตร์ (Movie Ratings) หมายถึง การใช้เกณฑ์อายุของผู้ชมภาพยนตร์ในการจัดแบ่งประเภทภาพยนตร์ โดยการกำหนดอายุขั้นต่ำของผู้ชมภาพยนตร์ที่สามารถเข้าชมภาพยนตร์ในแต่ละประเภทได้

ความคิดเห็นต่อการจัดระดับภาพยนตร์ หมายถึง ความคิดเห็นที่มีต่อการจัดระดับภาพยนตร์ ได้แก่ ระดับภาพยนตร์ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการจัดระดับภาพยนตร์ เกณฑ์การพิจารณาที่ใช้ในการจัดระดับภาพยนตร์ ระบบการจัดระดับภาพยนตร์ หน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดระดับภาพยนตร์ คณะกรรมการพิจารณาการจัดระดับภาพยนตร์ และขั้นตอนที่ใช้ในการจัดระดับภาพยนตร์

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นต่อการจัดระดับภาพยนตร์ ของผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์
2. ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นต่อการจัดระดับภาพยนตร์ ของประชาชนทั่วไปในเขตกรุงเทพมหานคร
3. ทำให้ทราบถึงสภาพปัญหา และอุปสรรคที่อาจเกิดขึ้นจากการนำระบบการจัดระดับภาพยนตร์ มาใช้ในประเทศไทย
4. ข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางในการนำการจัดระดับภาพยนตร์ มาใช้ในประเทศไทยต่อไป